హత్య

గురవయ్య బొమ్మను తయారుచేశాడు. చాలా వికృతంగా తయారైంది. చిన్న కళ్లు, పుల్లల్లాంటి పొడవైన చేతులు, కాళ్లు, పెద్ద బొజ్జ.

ఆ బొమ్మను చేతుల్లో పెట్టుకొని అటూ ఇటూ తిప్పి చూశాడు. తృప్తిగా నవ్వుకున్నాడు.

ఆ బొమ్మను గుడ్డలతో తయారుచేశాడు. మీద రంగు కాగితాలు అంటించాడు. తర్వాత తన డ్రాయరు సొరుగులో ఉన్న గుండు సూదులు తెచ్చి ఒక్కొక్క సూదిని ఆ బొమ్మకు గుచ్చసాగాడు. ఆ పని చేస్తున్నంతసేపు అతనికి బహ్మానందం కల్గింది. "రోజూ నీ సూదుల్లాంటి తిట్లతో, వెంవెూలతో నన్ను నరిగ్గా ఇలాగే హింసిన్తున్నావు కదూ, నేనేమీ చెయ్యలేననుకున్నావుగదూ, ఇదిగో చూడు....." అంటూ ఇంకో సూదిని ఆ బొమ్మకు గుచ్చాడు. తన దగ్గరున్న సూదులన్నీ అయిపోయేదాకా అతడలాగే చేశాడు.

తర్వాత ఆ బొమ్మను నేలమీద అటూ ఇటూ దొర్లించాడు. "అహహహ... బాధతో ఎలా కొట్టుకుంటున్నాడో చూడు గాడిదకొడుకు! బాగా అయింది. నన్ను రోజూ చంపుతున్నాడు. హింసిస్తున్నాడు. యేడిపిస్తున్నాడు. రాచి రంపాన పెడ్తున్నాడు. ఈ రోజుతో నీకు మూడిందిరా... ఈ రోజు నిన్ను చంపేస్తాను. మామూలుగా చంపను. హింసించి, ఏడిపించి, చిత్రవధచేసి మరీ చంపుతాను. నీ మీద ప్రతీకారం తీసుకోలేననుకుంటున్నావుకదూ?" ఇలా కొంతసేపు ఆ బొమ్మతో మాట్లాడాడు.

మళ్ళా ఆ బొమ్మను నేల మీద అటూ ఇటూ దొర్లించాడు. కాళ్లతో తొక్కాడు. తన్నాడు. యిలా కాస్సేపు చేసి ఆగిపోయాడు. ఆ బొమ్మ చెయ్యి పట్టుకొని నాడి చూస్తున్నట్టుగా నటించాడు. వెంటనే లేచి "చచ్చాడు.....మా ఆఫీసర్ చచ్చాడు. బాధకు తట్టుకోలేక టక్కున గుండె ఆగి చచ్చిపోయాడు. వీడ్ని ఇప్పుడిక దహనం చెయ్యాలి....." అన్నాడు.

బొమ్మ మీద కిరోసిన్ పోశాడు. ఇంటి వెనుక దొడ్లోకి తీసుకుపోయాడు. అక్కడ కొన్ని కట్టెపుల్లల్ని ఏరి చితిలా తయారు చేశాడు. చితిమీదకూడా కిరోసిన్ కుమ్మరించాడు. బొమ్మను చితి మీద పడుకోబెట్టి అగ్గిపుల్ల గీసి అంటించాడు. గుప్పుమని పెద్ద మంట లేచింది. అతడా మంటకేసి తదేకంగా చూడసాగాడు.

అకస్మాత్తుగా గురవయ్య ఏడవటం మొదలెట్టాడు. "పాపం, మా ఆఫీసర్ చచ్చిపోయాడు, నేనే చంపేశాను. రోజూ ఆఫీసులో నన్ను తిడ్తున్నాడని, పనిచెయ్యటం చేతకాదని నానా మాటలంటున్నాడని నేనే చంపేశాను. పాపం, అతని పెళ్లాం, పిల్లలు ఎంత ఏడుస్తున్నారో......"

ఆ మంట ఆరిపోయేదాకా గురవయ్య ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు. తర్వాత వచ్చి పక్కమీద పడుకున్నాడు. అప్పుడు రాత్రి పన్నెండు గంటలవుతోంది. చాలా రోజుల తర్వాత అతనికి కంటినిండా- నిద్రపట్టింది.

2

గురవయ్య ఆ ఊరి రెవిన్యూ ఆఫీసులో గుమాస్తాగా పనిచేస్తున్నాడు. గురవయ్య చిన్ననాటినుండి వట్టి మొద్దబ్బాయిగా పేరుపొందాడు. ఎప్పుడూ నిద్రమత్తు మొహంతో తిరిగే అతనికి ఏపని చేయటానికి చేతనయ్యేది కాదు. అతడు పుట్టిన నాలుగైదు రోజులకే అతని తల్లి చనిపోయింది. పుట్టగానే తల్లిని చంపాడని అందరూ అతన్ని అసహ్యించుకునేవాళ్ళు.

గురవయ్య తండ్రి కులవృత్తి వండ్రంగం చేసుకుంటూ బతికేవాడు. అతని సంపాదనతో ఏపూటకు ఆపూట గడవడమే కష్టంగా ఉండేది. తన కొడుకును ఈ వృత్తిలోకి దింపేకంటే నాలుగు అక్షరాలు నేర్పించి ఏదన్నా ఉద్యోగంలో చేర్పించాలని అతడు కలలుగనేవాడు. కాని యేడెనిమిది యేళ్లు వచ్చేదాకా గురవయ్యకు ఓనమాలే రాలేదు. బళ్లోకెళ్లి ఓ మూల పడుకొని చక్కగా నిద్రపోయేవాడు. ఎన్నోసార్లు తండ్రి గురవయ్యను గొడ్డును బాదినట్టు బాదేవాడు. ఆ దెబ్బలకి తాళలేక "మా నాన్న చచ్చిపోతే నాకీ దెబ్బలు తప్పేవి" అనుకునేవాడు గురవయ్య. గురవయ్యకు పదేళ్లు వచ్చేటప్పటికి అంటే అతడు రెండో తరగతి చదువుతుండగా– అతని తండ్రి అకస్మాత్తుగా చనిపోయాడు. తండ్రి చనిపోయాడని తెలియగానే గురవయ్యకు మనస్సులో చాలా సంతోషం కల్గింది. నేను మనసులో మా నాన్న చనిపోవాలని అనేకసార్లు కోరుకోవటం వల్లనే మా నాన్న చనిపోయాడని" గురవయ్య నమ్మాడు.

గురవయ్యను వాళ్ల మేనమామ తన ఊరు తీసికెళ్లి ఆ ఊరి స్కూల్లో చదివించాడు. ఒక్కొక్క క్లాసులో రెండు మూడేళ్లు గడుపుతూ గురవయ్య మొత్తానికి మెట్రిక్యులేషన్ అయ్యిందనిపించాడు. గురవయ్య మేనమామే నానా తంటాలుపడి అతనికీ గుమాస్తా ఉద్యోగం సంపాదించి, ఆ తర్వాత తన కూతుర్నిచ్చి పెళ్లిచేశాడు.

గురవయ్య రోజూ ఆఫీసుకు వెళ్లి రావటం తప్ప అతడు ఆఫీసులో చేసే పనేమీ ఉండేదికాదు. ఆఫీసుకు రాగానే టేబుల్ మీద తలపెట్టుకొని, మీద ఫ్యాన్ వేసుకొని, చక్కగా నిద్రపోయేవాడు. టైమైందని ఎవరన్నా లేపితే లేచి ఇంటికొచ్చేవాడు. తన సెక్షన్‌కు సంబంధించిన ఫైళ్లుగాని, మరే ఇతర వివరాలుగానీ అతనికి తెలియవు. వాటితో అవసరమున్నప్పుడు అతని పక్కనున్న క్లర్కు వచ్చి వాటిని చూసుకునేవాళ్లు. గురవయ్య అదృష్టం బావుండి అతడు ఉద్యోగంలో చేరాక వచ్చిన ఇద్దరు ముగ్గురు ఆఫీసర్స్ అతి మంచివాళ్లు. ఆఫీసులో ఏం జరుగుతోందని వాళ్లు పెద్దగా పట్టించుకునేవాళ్లుకాదు. తమ దగ్గరకొచ్చిన కాగితాల మీద టకటకా సంతకాలు పెట్టేసి వాళ్లు వెళ్లిపోతుండేవాళ్లు. గురవయ్య సెక్షన్ సూపరింటెండెంట్ మొదట్లో గురవయ్య నిద్రను పాడుచెయ్యటానికి, అతనికి కొంచెం పని చెప్పటానికి ప్రయత్నించేవాడు. కాని గురవయ్య చేత పనిచేయించటం స్టాలిన్లకు, హిట్లర్లకు కూడా సాధ్యం కాదని తెల్సుకొని ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు.

గురవయ్య ఖర్మం కాలి, ఈ మధ్యనే కొత్త ఆఫీసర్ ఒకాయన వచ్చి ఆ ఆఫీసు ఛార్జ్ తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. అతని పేరు కృష్ణమూర్తి. కృష్ణమూర్తి సామాన్యుడుకాడు. బండచేత కూడా పనిచేయించగల టాస్క్ మాస్టర్. అసమర్థతను, సోమరితనాన్ని ఏమాత్రం కూడా సహించేవాడు కాదు.

కృష్ణమూర్తిది భారీ విగ్రహం. ఆరడుగులకు పైగా పొడవుంటాడు. అంత పొడవుండటం వల్లనేమో, చాలా సన్నగా కనిపించేవాడు. ఎదుటి వాడిని నిశితంగా చూసే చిన్నకళ్లు, విశాలమైన నుదురు. ఎప్పుడూ సీరియస్‌గా ఉండే మొహం.... కృష్ణమూర్తిని చూడగానే ఆఫీసులో అంతా హడలిపోయేవాళ్లు.

ఏపనైనా చకచకా జరిగిపోవాలి.... ఫైల్స్ వెంటవెంటనే కదలాలి. ఆఫీసుకు పనిమీద వచ్చేవాళ్లు ఎక్కువసేపు నిల్చోకూడదు. తన ఆఫీసులో అవినీతి, లంచగొండితనం మొదలైనవి ఉండటానికి వీల్లేదు........ ఇవి కృష్ణమూర్తి ఎంతో జాగ్రత్తగా పాటించే నియమాలు. అతడు చార్జి తీసుకోగానే ఈ విషయాల్ని గూర్చి తన ఆఫీసులో పనిచేసే వాళ్లందరికీ చెప్పాడు.

"మీకు ఎన్ని సౌకర్యాలు కావాలన్నా ఇస్తాను. కాని చక్కగా పనిచెయ్యండి. పనిని ఊరబెట్టకండి. తప్పించుకోకండి. క్విక్‌గా- పనిముగించుకొని సరిగ్గా టైమ్‌కు వెళ్లిపొండి. మిమ్మల్ని ఓవర్ టైమ్ పనిచెయ్యమని నేనెన్నడూ చెప్పను "ఐ లైక్ ఎఫీషెన్సీ, కాని ఇన్ ఎఫీషెన్సీని నేను సహించను- అసమర్థతను, సోమరితనాన్ని ఈ ఆఫీసులో ఎక్కడా నేను చూడకూడదు అని కృష్ణమూర్తి ఒక మీటింగులో చెప్పాడు.

కృష్ణమూర్తి చార్జి తీసుకున్న మరుక్షణం నుండి ఆ ఆఫీసు స్వరూపమే మారిపోయింది. గాఢాంధకారంలో ఓ వెయ్యి కాండిల్ల ఎలక్ట్రిక్ బల్బు వెలిగినట్టయ్యింది.

కృష్ణమూర్తి స్వయంగా ప్రతి క్లర్కును కలిశాడు. ఇన్‌స్పైర్ చేశాడు. ప్రోత్సహించాడు. ప్రతివాడిని ప్రభావితం చేసే ఒక గొప్పతనమేదో అతనిలో ఉంది.

కృష్ణమూర్తి ఎంత టాస్క్ మాస్టరైనా హృదయం లేనివాడు మాత్రం కాదని ఆ ఆఫీసులో అందరూ అంగీకరించారు. అందరితోను అతడు ఆప్యాయంగా మాట్లాడేవాడు. వాళ్ల కష్టనిష్ఠూరాల్ని కుటుంబసమస్యల్ని తెలుసుకునేవాడు. సాధ్యమైనంత సహాయం చేసేవాడు. పనిలో లోపం జరిగితే మాత్రం క్షమించేవాడు కాదు.

అతడెప్పుడూ సరిగ్గా టైముకు ఆఫీసుకు వచ్చేవాడు. టైమ్‌కాగానే వెళ్లిపోయేవాడు. మధ్యలో ఎక్కడకూ వెళ్లేవాడు కాదు.

"ఈ రోజు కొత్త ఆఫీసర్ వస్తున్నాడు ఈ రోజైనా నీ నిద్రను కాస్సేపు ఆపుకో"మని గురవయ్యకు అతని కొలీగ్స్ చెప్పినా అతనికి నిద్ర ఆగలేదు. గురవయ్య చక్కగా టేబుల్ మీద తల పెట్టుకొని ఫ్యాన్ కింద నిద్రపోతూ కృష్ణమూర్తికి కనిపించాడు. కృష్ణమూర్తి ముఖం చిట్లించాడు. వెంటనే గురవయ్యను తన రూమ్‌కు పిలిపించాడు.

"మళ్లీ నాకు ఆఫీసులో నిద్రపోతూ కనిపించావో నువ్వింక ఈ ఆఫీసులో నిద్రపోవాల్సిన అవసరం లేకుండా చేస్తాను- హాయిగా నువ్వు మీ ఇంట్లోనే నిద్రపోవచ్చు" అన్నాడు.

గురవయ్య నిద్రమత్తు మొహంలో చలనం లేదు.

"అంటే అర్థమయిందా?" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

"కాలేదు" అన్నట్టుగా తల తిప్పాడు గురవయ్య-.

"అంటే తమకి ఊస్టింగ్ ఆర్డర్ చేతికిస్తాను... సరేగానీ నీసెక్షన్ ఫైల్సన్నీ తీసుకురా.... నేనోసారి చూస్తాను" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

గురవయ్య వణికిపోయాడు. తన దగ్గరున్న ఫైల్సేమిటో, అవి తన దగ్గర ఎందుకున్నాయో అతనికి తెలియదు. నిద్రలో నడిచివెళ్లినట్లుగా తన ఫైల్స్ దగ్గరకెళ్లి ఫైల్స్‌ని తీసుకెళ్లి చూపెట్టాడు. ఆ ఫైల్స్ స్వరూపం చూసి కృష్ణమూర్తి మండిపడ్డాడు.

"నీ కెవడయ్యా ఉద్యోగం ఇచ్చింది. నీ అంత పనికిమాలినవాన్ని నేను ఇదివరకెప్పుడూ చూళ్లేదు. నీ వర్క్‌ను గూర్చి నీకు ఎ.బి.సి.డిలు కూడా తెలియనట్టుందే.... ఈ సెక్షన్‌లో ఎలా ఉంటున్నావయ్యా?....."

కృష్ణమూర్తి వెంటనే సూపరింటెండెంట్‌ను పిల్చాడు. అతడు అసలు సంగతి చెప్పాడు.

"అవసరమున్నప్పుడల్లా అతని వర్క్ మేమే చూస్తున్నామండి. అతనికేమీ తెలియదండి" అన్నాడు.

"ఇకనుండి అలా జరగటానికి వీల్లేదు. వెంటనే ఇతని సెక్షన్ మార్పించు. డిస్పాచ్ సెక్షన్‌లో కొంతకాలం యేడవమను" అన్నాడు కృష్ణమూర్తి.

గురవయ్యను డిస్పాచ్ సెక్షన్‌కు ట్రాన్స్‌ఫర్ చేశారు.

ఏం జరిగినా గురవయ్యలో చలనం ఉండదు. అతడు ఎవరితోనూ ఏమీ చెప్పుకోడు. అతనికా ఆఫీసులో ఫ్రెండ్సంటూ ఎవరూలేరు. ఆ నిద్రమత్తుమొహంలో ఎప్పుడూ ఎలాంటి మార్పుకూడా కనిపించదు.

సెక్షన్ మారాక గురవయ్య కష్టాలు ఎక్కువయ్యాయి. గుట్టలకు గుట్టలు లెటర్స్ పడివుండటంతో వాటిని ఏ రోజు కారోజు డిస్పాచ్ చేయ్యటం అతనికి సాధ్యమయ్యేదికాదు. నాలుగు రోజులకింద వెళ్లాల్సిన ఉత్తరాలు ఈ రోజు వెళ్తుండేవి. ఒక రోజు కృష్ణమూర్తి డిస్పాచ్ సెక్షన్‌కొచ్చి గుట్టలు గుట్టలుగా పడివున్న లెటర్స్ చూడనే చూశాడు. గురవయ్యను ఎడాపెడా తిట్టేశాడు.

గురవయ్య ఈ మధ్య నిద్రపోవటం కొంచెం తగ్గించుకున్నాడు. కొంచెం చురుగ్గా పనిచేసే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. కాని కట్టలు కట్టలుగా వస్తున్న అన్ని లెటర్స్‌ను యేరోజుకారోజు పంపించటమంటే అతనికి సాధ్యం కావటంలేదు.

మరోసారి కృష్ణమూర్తికి దొరికిపోయాడు. ఈ సారి కృష్ణమూర్తి ఏమీ మాట్లాడలేదు. వారం రోజుల పాటు గురవయ్యను సస్పెండు చేశాడు.

గురవయ్య మనసులో చిన్న సంచలనం ప్రారంభమైంది. చిన్నప్పుడు తన తండ్రి కొట్టిన దెబ్బలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. తన తండ్రిలాగే ఈ ఆఫీసర్ కూడా వెంటనే చనిపోతే బావుండును అన్న కోరిక అతనిలో కల్గింది.

ఇలా వుండగా, మరో సంఘటన జరిగింది.

తమ జిల్లాలో ఆ సంవత్సరం వర్షాలు ఏమాత్రం కూడా కురవని కారణంగా తలెత్తిన కరువు పరిస్థితుల్ని గూర్చిన ఓ స్పెషల్ రిపోర్టు, గవర్నమెంట్‌కు పంపించటానికి, కృష్ణమూర్తి స్వయంగా తయారు చేశాడు. ఈ రిపోర్టు చాలా అర్జెంటుగా డిస్పాచ్ కావాలని స్పెషల్ నోట్ రాస్తూ డిస్పాచ్ సెక్షన్‌కు పంపించాడు. గురవయ్య అది గమనించలేదు. ఆ రిపోర్టు యెక్కడో అడుగున పడిపోయింది– వారం రోజులదాకా అది అట్లాగే పడివుంది–

"మీ జిల్లాలోని కరువు పరిస్థితుల్ని గూర్చి మాకింకా రిపోర్టు రాలేదు– వెంటనే పంపించాల్సిందని" పై నుండి రిమైండర్ రావడంతో కృష్ణమూర్తి వెంటనే గురవయ్యని పిలిపించి "ఫలానా రిపోర్టు డిస్పాచ్ అయ్యిందా?" అని అడిగాడు "తనకేమీ తెలియద"న్నాడు గురవయ్య.

కృష్ణమూర్తి తనే స్వయంగా వెళ్లి డిస్పాచ్ సెక్షన్లో వెతికితే ఏవో చెత్త కాగితాల్లో ఆ రిపోర్టు దొరికింది. కృష్ణమూర్తి ఆగ్రహానికి అంతులేకపోయింది.

"రోగ్...స్టుపిడ్! ఇడియట్... ఇన్ఎఫిషియంట్ ఫూల్.... నిన్ను వెంటనే డిస్‌మిస్ చేస్తున్నాను..... .... పో, నీ నిద్రమత్తు మొహాన్ని నాకు చూపించకు" అంటూ నోటికొచ్చినట్లల్లా తిట్టాడు. గురవయ్య నోరు మెదపలేదు. ఈసారి గురవయ్యను పదిహేను రోజులపాటు సస్పెండ్ చేశాడు కృష్ణమూర్తి.

"రోజు రోజుకు గురవయ్యలో మా ఆఫీసర్ చనిపోతే బావుండును" అన్న కోరిక విజృంభించసాగింది. అతడు వెంటనే చనిపోకపోతే తనైనా వెంటనే అతన్ని చంపెయ్యాలి. కృష్ణమూర్తిని ఎలా హత్య చెయ్యాలో తన మనసులోనే చాలా పథకాలు వేస్తుండేవాడు. చివరకు అతనికో పథకం నచ్చింది. ఆచరణయోగ్యంగా కూడా కనిపించింది.

ఆ పథకాన్నే అతడీరోజు అమలుచేశాడు.

ఆఫీసర్ బొమ్మనొకదాన్ని తయారు చెయ్యటం... ఆ బొమ్మను చిత్రవధ చేసి చంపెయ్యటం– ఆ బొమ్మకు అంత్యక్రియలు కూడా చెయ్యడం– అదీ అతనికి నచ్చిన పథకం– ఈ రోజు సరిగ్గా ఆ పథకం ప్రకారమే అతడాబొమ్మను తగులబెట్టాడు.

అతనికి అతని గుండెలెంతో తేలిక పడ్డట్టు అనిపించింది. ఈ మధ్య చాలా రోజులుగా అతనికి సరిగ్గా నిద్రపట్టటం లేదు. కాని ఈ రోజు మాత్రం అతనికి చక్కగా నిద్రపట్టింది. అతనికో కలకూడా వచ్చింది.

అతన్ని పోలీసులు అరెస్టుచేసి జైలుకు తీసికెళ్లారు. "కృష్ణమూర్తిని చంపింది నువ్వేకదూ" అని అడిగారు "ఔను.... నేనే"నని తను నిజం చెప్పేశాడు. తనను కోర్టుకు కూడా తీసుకెళ్లారు. జడ్జిగారు కూడా "కృష్ణమూర్తిని చంపింది. నువ్వేనా" అని అడిగాడు. "నేనే"నని చెప్పాడు. జడ్జి అతనికి ఉరిశిక్ష విధిస్తున్నట్టు తీర్పు చెప్పాడు.

3

ఆ తెల్లారి ఆఫీసుకు వెళ్లాలంటే గురవయ్యకు భయమేసింది. తనను పోలీసులు పట్టుకుంటారేమో! జైల్లో పడేస్తారేమో! కానీ అప్పుడే ఈ విషయం ఎవరికీ తెలిసుండదులే అనుకున్నాడు.

నెమ్మదిగా ఆఫీసుకు చేరుకున్నాడు.

సరిగ్గా పదిన్నరకు కృష్ణమూర్తి ఆఫీసుకు వచ్చాడు. గురవయ్యకు తను చూస్తున్నది అసలు కృష్ణమూర్తిని కాదు.... కృష్ణమూర్తి దయ్యం రూపంలో ఇలా వచ్చాడనిపించింది. తనకు తెలిసినంతవరకు రాత్రే కృష్ణమూర్తిని హత్య చేసేశాడు.

తన పని చూసుకోవటం మొదలెట్టాడు.

ఇంతలో ఆఫీసులో పెద్దకలకలం వినిపించింది.

"ఏమైంది? ఏమైంది?" అని గురవయ్య ఓ అటెండర్‌ను అడిగాడు.

"ఆఫీసర్‌గార్కి గుండెపోటు వచ్చిందటసార్" అన్నాడతడు,

గురవయ్య నెమ్మదిగా కదిలాడు. అందరూ ఆఫీసర్ రూమ్‌కు పరుగెత్తుతున్నారు. ఆఫీసర్ రూమ్ జనంతో క్రిక్కిరిసిపోయింది. గురవయ్య కూడా అక్కడకు చేరుకున్నాడు.

ఆఫీసర్ కృష్ణమూర్తి విపరీతంగా బాధ పడిపోతున్నాడు. అతన్నెవరో సూదులతో గుచ్చుతున్నట్లుగా విలవిల్లాడిపోతున్నాడు. గురవయ్య కళ్లు తృప్తిగా వెలిగాయి. ఈ దృశ్యం తను ఇదివరకే చూసినట్టుగా, జరగాల్సిందే జరుగుతున్నట్టుగా మనస్సులో సంతోషించాడు. ఇంతలో డాక్టరొచ్చాడు.

డాక్టర్ కృష్ణమూర్తిని పరీక్ష చేసి "వీర్ని వెంటనే హాస్పిటల్‌కు చేర్చాలి" అన్నాడు. కాని కృష్ణమూర్తిని హాస్పిటల్‌కు చేర్చేలోపలే అతడు ఆఖరు శ్వాస విడిచాడు. అతని ప్రాణాలు అనంతవాయువుల్లో కలిసిపోయాయి.

ఆఫీసులో అందరూ పసిపిల్లల్లా యేడవటం మొదలెట్టారు. ఆఫీసంతా తండ్రిని కోల్పోయిన పసివాడిలా రోదించింది.

గురవయ్యలో మాత్రం చలనంలేదు. ఓ బండరాయిలోనైనా కొంచెం తడి వుంటుందేమోగానీ అతని కన్నుల్లో మాత్రం తడిలేదు.

గురవయ్యకో అనుమానం కల్గింది. వీళ్లకెవళ్లకూ తనే ఆఫీసర్‌ను చంపినట్లు ఇంకా తెలీదు. తెలిస్తే తనను ఇక్కడికిక్కడే చిత్రవధ చేసేస్తారేమోననిపించింది.

కృష్ణమూర్తి శవాన్ని ఓ కార్లోకి ఎక్కించి వాళ్ల ఇంటికి పంపించారు. ఆఫీసును మూసేసి అందరూ కృష్ణమూర్తి ఇంటికి కారు వెనకాలే పరుగెత్తారు. గురవయ్య కూడా వాళ్లతో బయల్దేరాడు.

కృష్ణమూర్తి భార్య ఈ వార్త వినగానే మూర్చపడిపోయింది. అతని ముగ్గురు కొడుకులు, ఇద్దరు బిడ్డలు తండ్రి మీద పడి గుండెలు పగిలేలా ఏడవసాగారు.

కృష్ణమూర్తి భార్యకు 30 ఏళ్లుంటాయేమో. కాని అంతకంటే చిన్న వయస్సు దానిలా కనిపించింది. చాలా అందంగా కూడా ఉంది. ఆమె మూర్ఛ నుండి తేరుకున్నాక చాలా హృదయ విదారకంగా ఏడ్చింది. గురవయ్య ఏడుస్తున్న కృష్ణమూర్తి పిల్లల్ని, భార్యను చూశాడు. అతని గుండెలు కదిలాయి. అతనికి జాలేసింది. తను పొరపాటే చేశాడు. కృష్ణమూర్తిని అందరూ మంచివాడని, సమర్థుడని పొగుడుతారు. నిజానికతడు మంచివాడే. తనకు పనిచెయ్యటం చేతకాదు, కాబట్టే అతడు తనను శిక్షించాడు. అంతమాత్రాన తను అతన్ని హత్య చెయ్యాలా?

అందరితోపాటే గురవయ్య ఆ రోజంతా కృష్ణమూర్తి ఇంట్లోనే ఉన్నాడు. అతని దహన కాండంతా చూశాడు. రాత్రి బాగా పొద్దుపోయాక ఇల్లు చేరాడు. ఇవ్వాళోరేపో, తన కోసం పోలీసులు వస్తారని గురవయ్య ఎదురు చూడసాగాడు. తలుపు కిర్రుమన్నా, బయట బూట్ల చప్పుడైనా, జీపు చప్పుడైనా విపరీతంగా వణికిపోయేవాడు.

"అదిగో వస్తున్నారు.... తనను అరెస్టు చేస్తారు. ఉరితీస్తారు. తనెక్కడికైనా పారిపోవాలా? లేదు. పారిపోయినా లాభం లేదు. తను ఎక్కడున్నా తనను పోలీసులు వేటాడుతారు. పట్టుకుంటారు. ఉరితీస్తారు. తప్పదు. తను చనిపోతే తన కోసం యేడ్చేవాళ్లెవ్వరూ లేరు. తనను తన భార్య ఏనాడో వదిలేసింది, తన లాంటి ఎందుకూ కొరగాని వాడితో వేగలేనని నానా బూతులూ తిట్టి తన దారిన తాను వెళ్లిపోయింది. ఈ మధ్యనే ఎవడితోనో లేచిపోయిందట. తనకు పిల్లలూ, జెల్లలూ ఎవరూ లేరు. తనను ఉరితీస్తే, తను చనిపోతే తన కోసం కృష్ణమూర్తి కోసం యేడ్చినట్లుగా ఎవరూ ఏడ్వరు.

పాపం, కృష్ణమూర్తి, పది కాలాలపాటు బతకాల్సిన వాడు. అతన్ని ఎంతో మంది ప్రేమించారు. అతని మీద ఆధారపడి బతుకుతున్న ఓ పెద్ద కుటుంబం దిక్కులేనిదైపోయింది. అంత చిన్న వయస్సులోనే అతని భార్యకు వైధవ్యం ప్రాప్తించింది. అతను చాలా ఘోరమే చేశాడు. తను చస్తే లోకానికేమీ నష్టంలేదు. కాని కృష్ణమూర్తిలాంటివాడు చనిపోవటం వల్ల లోకానికి చాలా నష్టమే వాటిల్లింది. తను క్షమించరాని నేరం చేశాడు.

ఎప్పుడూ నిద్రపోయే గురవయ్యకు రాత్రుళ్లు కూడా నిద్రపట్టటం లేదు. ప్రతిక్షణం ఏదో జరుగుతుందని ఎదురుచూడసాగాడు. చీమ చిటుక్కుమన్నా లేచి కూర్చునేవాడు. తలుపు కిర్రుమన్నా, కిటికీ తలుపులు కొట్టుకున్నా, రోడ్డు మీద జీపు చప్పుడైనా లేక పక్కింట్లో అడుగుల చప్పుడైనా "అదిగో వస్తున్నారు.... తను వెళ్లాలి" అనుకుంటూ బట్టలేసుకొని తయారుగా వుండేవాడు. ఎంతకూ ఎవరూ రాకపోవటంతో విసిగిపోయేవాడు... లేదు... వాళ్లకింకా తెలియలేదు. పోలీసువాళ్లు వట్టి చేతకానివాళ్లు. ఇంత చిన్న విషయం తెలుసుకోవటానికి వీళ్లకింత టైమ్ పడ్తుందా? అనుకున్నాడు.

ఎంతో కష్టం మీద ఎన్నోసార్లు పక్క మీద అటూ ఇటూ దొర్లాక అతనికి కాస్సేపు కునుకుపట్టేది. వెంటనే అతనికి భయంకరమైన కలలొచ్చేవి. కష్ణమూర్తి, పోలీసులు, న్యాయస్థానాలు, లాయర్లు, ఉరితాడు, ఉరితీసేవాళ్లు అతనికి వివిధ రూపాల్లో కనిపించేవాళ్లు. అతను వెంటనే లేచికూర్చునేవాడు.

వారం రోజులు గడిచాయి.

గురవయ్య రోజు రోజుకు కృంగి, కృశించి పోసాగాడు. అతనికి అన్నం రుచించటం లేదు, నిద్రపట్టటంలేదు. యేమీ చెయ్యాలనిపించటం లేదు.

ఓ రోజు ఆఫీసులో తన పక్కనే కూర్చొనే క్లర్కు సత్యనారాయణతో గురవయ్య అన్నాడు.

"మీకో రహస్యం చెప్పాలి. కాస్సేపు బయటకొస్తారా?"

సత్యనారాయణ గురవయ్య కేసి వింతగా చూశాడు. రెండేళ్లుగా తన పక్కనే కూర్చుని పనిచేస్తున్నా తనతో ఏనాడూ మాట్లాడని గురవయ్య ఈ రోజు తనకో రహస్యం చెబుతానని పిలవడం అతన్ని నిజంగా ఆశ్చర్యపరచింది.

"పదండి" అంటూ సత్యనారాయణ లేచాడు.

ఇద్దరూ ఆఫీసు క్యాంటిన్‌లో ఓ మూల కూర్చున్నారు.

క్యాంటీన్‌లో ఆ టైమప్పుడు ఎవరూ ఉండరు. రెండు టీలకు ఆర్డరిచ్చి "చెప్పండి" అన్నాడు సత్యనారాయణ.

గురవయ్య విపరీతంగా వణకటం మొదలెట్టాడు.

చాలా రోజులుగా నిద్రలేక అతని కళ్లు లోపలకు పీక్కుపోయాయి. తైల సంస్కారంలేక తలంతా రేగి అసహ్యంగా ఉంది. మొదలే నల్లగా కమిలిన మొఖంతో, లావు పెదాలతో వికారంగా ఉండే గురవయ్య ఇంకా వికారంగా, భయంకరంగా కనిపించాడు. సత్యనారాయణ చెయ్యి పట్టుకుంటూ గుసగుసగా అన్నాడు.

"మన ఆఫీసర్ కృష్ణమూర్తిని నేనే చంపాన్ సార్.... హత్య చేశాను...."

క్షణం సేపు సత్యనారాయణ గురవయ్య కేసి నోరు తెరుచుకొని చూశాడు. గురవయ్య అంటున్నదేమిటో అతనికి వెంటనే బోధపడలేదు.

"మీరు నమ్మటంలేదు కదూ, నిజం, మన ఆఫీసర్‌ను నేనే చంపేశాను. ఈ విషయం ఎవరికీ తెలియదు. చాలా రహస్యంగా చేసేశాను. పోలీసులక్కూడా ఇంకా తెలియదు....."

"మిష్టర్ గురవయ్యా! మీకు పిచ్చెక్కలేదు గదా! మీరు యేం మాట్లాడుతున్నారో మీకు తెలుస్తోందా?" అన్నాడు సత్యనారాయణ.

"నాకు పిచ్చెక్కటం ఏమిటి? మీకెందు కొచ్చిందా సందేహం?" అన్నాడు గురవయ్య.

"మన ఆఫీసర్‌ను ఎవరూ చంపలేదు. గుండెపోటుతో అతడే సహజంగా చనిపోయాడు. అతడు చాలా కాలంగా గుండెపోటుతో బాధపడ్తున్నాడు. నువ్వు చంపటమేమిటి? నాన్‌సెన్స్. నాతో అన్నావుగానీ యింకెవరితోను అనకు. నిన్ను మెంటల్ హాస్పిటల్లో షరీఖు చేస్తారు-జాగ్రత్త!" అంటూ టీ తాగటం ముగించి సత్యనారాయణ వెళ్లిపోయాడు.

గురవయ్య అలాగే చాలా సేపు కూర్చున్నాడు. పూర్ ఫెలో సత్యనారాయణ! అందరిలాగే అతడూ మోసపోయాడు. ఆఫీసర్ గుండెపోటుతో చనిపోయాడని నమ్ముతున్నాడు. పిచ్చివాడు. అంతా పిచ్చివాళ్లే ... తన మాట ఎవరూ నమ్మటం లేదు.

గురవయ్యలో ఉద్భవించిన అశాంతి అంతకంతకు దావానంలా ప్రజ్వరిల్లి అతన్ని దహించి వేయసాగింది. అతనికి గుండెల్లో ఎవరో నిరంతరం వేయిసూదులతో గుచ్చుతున్నంత బాధ...... అతని మస్తిష్కంలో లక్ష అగ్ని పర్వతాలు బద్ధలౌతున్నంత సంచలనం... గందరగోళం... కళ్లు మూసుకుంటే అతనికి ఉరితాడు.... కోటి రూపాలతో, కోటి రంగుల్తో కనిపించసాగింది. తిండి, నీళ్లు, నిద్ర అతని దరిదాపులకుకూడా రాలేకపోయాయి. యేదో జరుగుతుంది.... ఎవరో వస్తారు... తనవెక్కడికో తీసుకుపోతారు, తనని బాధనుండి శాశ్వతంగా విముక్తుణ్ణి చేస్తారని ఎదురు చూసి, ఎదురు చూసి అతని సర్వశక్తులూ హరించిపోయాయి.

పదిహేను రోజులు గడిచాయి.

ఓ రోజు అర్ధరాత్రి అకస్మాత్తుగా పక్క మీది నుండి లేచి నిద్రలో నడిచిపోతున్నట్లుగా నడుస్తూ గురవయ్య పోలీసు స్టేషన్ చేరుకున్నాడు.

"యేం కావాలండి?" అన్నాడు డ్యూటీలో ఉన్న కానిస్టేబుల్.

"ఎస్.ఐ.తో మాట్లాడాలి" అన్నాడు గురవయ్య.

కానిస్టేబుల్ గురవయ్యను ఎస్.ఐ. దగ్గరకు తీసుకెళ్లాడు.

ఎవరితోనో మాట్లాడి అప్పుడే ఫోన్ పెట్టేస్తున్న ఎస్.ఐ.తో

"ఈయనెవరో... మీతో మాట్లాడాలట సార్" అని చెప్పి కానిస్టేబుల్ వెళ్లిపోయాడు.

"చెప్పండి" అన్నాడు ఎస్.ఐ. గురవయ్యను ఎగాదిగా చూస్తూ.

గురవయ్య రూపం చాలా భయంకరంగా ఉంది. కళ్లు చింత నిప్పుల్లా ఉన్నాయి. జుట్టంతా చిందరవందరగా రేగి ఉంది. మనిషి యే క్షణంలోనైనా నేలమీద పడిపోతాడన్నట్టుగా కనిపించాడు.

"మీరైనా నేను చెప్పేది నమ్మాలి సార్. మీరు కూడా అందరిలా నవ్వేసి నన్నో పిచ్చివాడికింద జమకట్టకండి సార్!" అన్నాడు గురవయ్య సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ చేతులు పట్టుకుంటూ.

అతన్ని కుర్చీలో కూర్చోబెడ్తూ

"ఏమిటో చెప్పవయ్యా మొదలు!" అన్నాడు ఎస్.ఐ.

"నేనో వ్యక్తిని హత్య చేశానుసార్. మీరు వెంటనే నన్ను అరెస్టు చెయ్యకపోతే నేను బతకలేను."

సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ కళ్లకు పట్టిన నిద్రమత్తు వదిలిపోయింది. అతడు కుర్చీలో సరిగ్గా కూర్చుంటూ

"యేమిటీ? మళ్లీ చెప్పు?" అన్నాడు.

"నేను.... నేను... మా ఆఫీసర్ కృష్ణమూర్తిని చంపేశాను సార్. యింతకాలం దొరక్కుండా తప్పించుకున్నాను. కాని నా అంతట నేనే పోలీసులకు లొంగిపోవటం మంచిదని యిలా వచ్చేశాను సార్!" అన్నాడు గురవయ్య.

"ఎక్కడ జరిగింది హత్య?"

"ఇక్కడే సార్..... ఈ ఊళ్లోనే"

"ఈ మధ్య ఈ ఊళ్లో హత్యలేవీ జరగలేదే?"

"జరక్కపోవటమేమిటి? 15 రోజుల క్రితం రెవిన్యూ ఆఫీసర్ కృష్ణమూర్తిని నేను హత్య చేయలేదూ?"

"రెవిన్యూ ఆఫీసర్ కృష్ణమూర్తా? అతడు హార్టు ఎటాక్‌తో చనిపోయాడు గదయ్యా?"

"అక్కడే సార్ మీరు పొరబడుతున్నారు. అతన్ని నేను నా చేతులతో చంపేశాను. అతనిమీద కిరోసిన్ పోసి అగ్గిపెట్టెగీసి అంటించాను. పాపం... చాలా ఘోరమైన చావు చచ్చాడులెండి. ఈ విషయం ఎవరికీ తెలియదు. అంతా అతడు హార్టు ఎటాక్‌తో చనిపోయాడనుకుంటున్నారు– మీరు కూడా ఓ పోలీసు ఆఫీసరయ్యుండి ఈ మాత్రం తెలుసుకోలేకపోతే ఎలా సార్?"

"ఏయ్ మిస్టర్... నువ్వేం చేస్తున్నావ్? వాటీజ్ యువర్ ప్రొఫెషన్."

"రెవిన్యూ ఆఫీసులో క్లర్కుగా...."

"బట్ ఆర్ యూ మెంటల్లీ ఆల్‌రైట్...?నీ బుర్ర సరిగ్గా పనిచేస్తున్నదా? అని... లేక ఇదంతా ఫన్ కోసమా?"

"అదేమిటి సార్... అలా అంటారు?"

"నువ్వు మళ్లీ అలాగే వాగావంటే నిన్ను వెంటనే పిచ్చాసుపత్రిలో జాయిన్ చేయిస్తాను... జాగ్రత్త! ఇదేమన్నా పోలీసు స్టేషన్ అనుకున్నావా? లేక నీ ఇల్లను కున్నావా? మమ్మల్ని ఫూల్స్‌ని చేద్దామని ప్రయత్నిస్తున్నావా ఏం? ఇక నువ్వు వెళ్లొచ్చు... ఏయ్ ఫోర్ నాట్ త్రీ.... ఈ పెద్ద మనిషిని బయటకు పంపించు" అన్నాడు ఎస్.ఐ.

గురవయ్య పోలీస్ స్టేషన్ బయటకొచ్చాడు.

... ...

రెండుమూడు రోజుల తర్వాత ఇదే సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ తన ఇంట్లో ఉరేసుకొని చనిపోయిన గురవయ్య శవాన్ని చూసి షాక్ తిన్నాడు. గురవయ్య చెప్పిన విషయాన్ని కొంచెం సీరియస్‌గా తీసుకొని, అతన్నోకంట కనిపెట్టి వుంటే ఈ ప్రమాదం జరిగివుండేదికాదేమోననుకున్నారు గురవయ్య కొలీగ్ సత్యనారాయణ, ఆ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్.

(ఆంధ్రజ్యోతి వీక్లీ, 1973)